

Kalbi Üşüyen Heykel

— ahmet--isozu · 10 Haziran 2011

Uzun, dar ve ölüm kokan koridorun başında duran kısa, geniş ve öfke kokan genç üniversiteli arkadaşımızın o borazan sesinde bir yıldızın daha da kaydığını öğreniyoruz: Müjdelersun! Müjdelersun! Müjdelersun! Dünyada bir şerefsiz daha eksildi.

"Bir şerefsiz daha eksildi" demesi ve bunu bize baka baka imalı havlaması bunun bizden biri olduğuna en büyük kanıttı. Yurt birden ayaklanmıştı. Yurt birden sağır olmuştu. Yurt birden zıtlıklara kahrolmuştu. Kimdi bu şerefsiz dedikleri? Bu kimdi ki onun ölümü bu milliyetçi(!) arkadaşlarımızı doğum sevincine boğmuştu. Bu sevince hiç anlam veremiyordum çünkü büyüklerimden şunu öğrenmiştim: Oğlum ne olursa olsun düşmanınızın ölümüne ve hastalığına sevinmeyin. Ölüm ve hastalık Allah tarafından her an her herkesin başına gelebilecek durumlardı. Acaba ne olmuştu da bunları bu kadar gaddar etmişti. Ben bu çocuklarda kabahat bulamıyordum. Ben kabahati bunları bir insanın ölümüne sevindiren dünyayı tek bir pencereden bakanlarda arıyordum.

Ahmet Kaya ölmüştü. Sanatçılar(!) tarafından kaşıklanan "Kaya" sonunda yıkılmıştı. Medya tarafından "vatan haini" ilan edilen Gülten Hanımın kıvırcığı bize son şarkısını söylemişti.

Vatani için kalp ağrısı çeken vatanperver "vatan haini" vatanından çok uzak bir yerde yatacaktı. Bu son yatış soğuk Paris'in sıcak koynunda mı olacaktı.

Medya manşetlerinde çıkıyordu: Ahmet Kaya Türklere Şerefsiz Demiş. Ne kadar basit! Bu manşetlerden sonra medya amacına ulaştı. Milliyetçilik şurubundan sarhoş olanlardan gelen tepkiyle ülkenin kıvırcık saçlı, yaramaz çocuğuna gurbet yolu göründü. Medya o kadar ateşlenmişti ki ozanın savunmasına bile yer ayırmıyordu:

"Türkiye'de yaşayan 64 milyon insana şerefsiz dediğimi söylediler. Ben hiçbir halka, halklara asla şerefsiz lafını kullanmadım."

"Bir Kürt realitesinden bahsetmiştim. Bahsettiğin Kürt realitesi Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in bahsettiğim Kürt realitesi dışında bir şey değildi. Aynı şeyden bahsetmiştik oysa yargılanan ben oldum."

"Beklentim Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine bir ışık olsun."

"Sanatçıyı terörist gibi gören bir sistem dünyanın neresinde var."

Tüm bunları bağıra bağıra haykırmasına rağmen her nedense bu sözler Türk Medyasına ölümünden sonra düştü. O gün bunları görmeyip onun ölümüne sebep olanlar bugün günah çıkarması için başka acımasız tarafıdır.

Bunlara karşı kör, sağır, dilsiz olan Tarafsız(!) Türk Medyası neleri gördü ve yazdı o dönemde? Tabi ki görmek istediklerini yazdılar.

Ve bu yıkıntılar içinde Özdemir Asaf'ın dizeleri haykırır hem kıvırcık için hem de vatansız tüm gerçek sanatçılar için.

Zaman ya ezer geçer

Ya dondurur

Zamana bırakılmış anlamlı biçimler

Önceleri toz-toprak
Sonunda heykel olur
Heykel, alanların malıdır
Her yanından, her yönünden
Paslansa da taşlansa da okunur
Anlamsız biçimlerden heykel olmaz
Yorumsuz heykel olmaz
Olursa heykel olmaz
Gelecek kuşaklara dokunur.

Ona zaman ihanet etse de o zamana asla yenilmedi. Onu sanatçı arkadaşları kaşıkla kovalarken o her zaman arkasına beyaz güller bıraktı. O çok sevdiği vatanında toz torak olup Paris'in koynuna atıldığında toparlanıp hiç ölmeyecek şekilde heykelleşti. Ama öldükten sonra...